

όμορφες και τί ζωηρές που είναι! Και μου τις δίνει χάρισμα!.. Μόνο που δεν έχω όλα τα λεφτά... Κυρία μου Μέλιω, δανείστε με ένα πενήντα, να πληρώσω τον άνθρωπο, και μου το κρατείτε από εργασία...

Η κυρία Μέλιω ήξερε τον καιμό της Φλώρας. Και προθυμάτα της έδωσε το πενήντα, αν και τα κοττοπουλάκια εκείνα — και της το είχε κιάλα — δεν της γέμιζαν το μάτι για εσόν.

Αλλά που ν' άκουση πιά τίποτε ή Φλώρα! Άρπαξε το χαρτί, ξεπλήρωσε τον Πατριώτη και, κρατώντας τα κοττοπουλάκια σαν λάφυρο, γύρισε στο σπίτι της όλο χαρά και γέλιο.

***

— Τα κοττοπουλάκια μου; τη ρώτησε ο μικρός που την περίμενε στην πόρτα ξεπόλυτος και, μόλις την είδε, έτρεξε στο δρόμο.

— Θά περάσης άκόμα με τα παλιά... θά τα ξαναδοθώσωμε... Ίδές έδω τί έφερα;

Ο μικρός κατοσύφρασε. Πεντάρα που έδινε αυτός για πουλιά!.. Άλλά ούτε ή άπογοήτευση του γιαιό λυγότερη τη χαρά της μητέρας. Μάεσε με τίς φρονές της στην αλλη τίς γειτόνισσες, έλυσε μαζί τους τά κοττοπουλάκια και τους διηγήθηκε την ιστορία. Τάφρασαν λίγο να περατήσουν, να τομπήσουν, τά κοιτάξαν, τά εξέτασαν, τά καμάωσαν, τά ευχθήσαν κ' έπειτα ή Φλώρα τάβαλε στο κοττέτο, που περιμενε άδοστοχοιμομένο και καθαρό.

— Νά ίδουμε, είτε μιά γειτόνισσα, θά είναι όλα κότες;

— Έγώ, να σου πώ, φοβάμαι κ' εκείνο το σταχτερό, είτε μιά άλλη. Έχει μεγάλο λειρί. Μην είναι κοκοράι;

— Όχι, αυτό δέ φαίνεται, είτε τρίτη. Έγώ φοβάμαι κείνο το μαύρο...

Καθεμιά έλεγε κ' άλλο. Άν τίς άκουγε κανένας, όλα τα κοττοπουλάκια ήταν κοκορία ή τουλάχιστο άμριβολία. Κι' αυτή ήταν τώρα ή μεγάλη άμριβολία της Φλώρας. Μην φώνισε από σβέρο; Για φαντάσου να λαλούσε αύριο κ' άλλο κοττοπουλάκι!; και μεθαύριο άλλο!; και σιγά—σιγά να λαλούσαν όλα!; Τί δυστυχία!

Ά, μπα! δεν ήταν δυνατό!.. Υπήρχε ο Θεός έπιτέλους. Κι' άφου πέρασαν λίγες ήμέρες και δέ λάλησε άλλο από κείνο που της είχε πει ο Πατριώτης, ή Φλώρα ήσύχασε.

Τά κοττοπουλάκια της ήταν ζωηρά. Τάβγαζε και στην αλλη για να συνηθίζον. Έτρωγαν άπ' όλα με όσση. Και σέ λίγο, χωρίς άλλο, θήαε πέντε όμορφες και μαρτερές κοττοίμες. Άπ' τη χαρά της, έλεγε του Χρήστου, του άδερφού της:

— Τό κοκοράκι σου τό χαρίζω. Άμα μεγαλώσει λίγο, πάρ' το και φάτο με τους φίλους σου. Χαλάλα σου!

Μιάν αύγή όμως της φάνηκε πώς άκουγε και δεινόνο λαληματάκια άπ' το κοττέτο της. Πετάχτηκε έξω και βεβαιώθηκε: Μαζί με τό πρώτο, λαλούσε τώρα κ' έν άλλο κοττοπουλάκι: τό μαύρο που είχε φοβηθεί ή γειτόνισσα!

Όστε οι κότες έμειναν τέσσερις. Κι' αν ήταν να σταματήσει τό κακό ως έδω, πάλι καλά για φαντάσον όμως...

Κι' ή άνησυχία, οι άμριβολίες, οι φόβοι της Φλώρας ξανάρχισαν. Σωστή άγανία. Και νάχη και τίς γειτόνισσες να της λένε: «Δέ σ' τά λέγαμε!». Και τον άδερφό της να την κοροϊδαή: «Μου φαίνεται πώς όλα για μένα τά φώνισες!».

Άρχιζε να μετανοώνη, ν' άπελπίζεται. Νά μην έπαρνε καλύτερα τά παπούτσι του παιδιού χωρίς να δόση άκράδση στον καλεγάρι τον Πατριώτη κ' ά-

νάθεμά τον!.. Και να χρωστή άκόμα της κυρίας Μέλιως τίς πενήντα δραχμές!

— Κυρία!..

— Νά το! Και τρίτο λάλημα ύστερ' από δύο μέρες. Κι' ή Φλώρα, άμα είδε πώς λαλούσε και τό σταχτερό κοττοπουλάκι, της ήρθε να τό πάση άπ' τό λαμό.

— Κάρναξι! τό καταριόταν σέ κάθε λάλημα.

Πέρασαν άκόμα δύο μέρες. Ή λύτη ήταν βέβαια μεγάλη, έμεινε όμως πάντα και μιá μικρή έλλιδα πώς τά τρία άλλάκια κοττοπουλάκια θήαγαναν κότες.

Έ, λοιπόν, ούτε αυτά! Ήρθε προί που λάλησαν και τά έξη. Τί φοιχητή συναυλία! Κυρία τό ένα, κυρία τό άλλο, κυρία όλα! Ή Φλώρα καταριόταν και δεν έφτανε: «Κάρναξι, που να σέ πάρη ή όργη! Κάρναξι, που να σέ κόψη τό τράκι! Κάρναξι, που να μη σώσης!.. Άχ, άναθεματισμένη Πατριώτη!». Και στο τέλος έβαλε τά κλάματα.

***

Όλη εκείνη την ήμέρα τά μάτια της ήταν δακρυομένο. Οι γειτόνισσες τη λυπήθηκαν και την καηγορούσαν: «Δέν πειράζει. Έσο νάσα καλά. Πές πώς αυτά τα λεφτά σούπεσαν από την τσέπη σου και τάχασες...». Μά ούτε ο Χρήστος δεν είχε πει τό κουράγιο να γελάη και να κοροϊδείη. Μόνο της έλεγε:

— Άμωάη! έτοι κόνεις έσο πάντα τίς δουλιές σου! Δέν τά κοιτάζεις καλύτερα, πριν πετάξης τόσα λεφτά;

Κι' ή Φλώρα φουραζόταν και ξεφώνιζε:

— Τι, τί ήθελες να κοιτάξω, μορέ; Γιατί ήταν ή σκυλάκια;... Απτά τά παίρνει κανείς στην τύχη!

Και σιγά—σιγά πρόσθετε με παρόνοιο:

— Μά όπου φτωχός, κ' ή μοίρα του!.. Μιά μέρα, που πήγε για εργασία, ή κυρία Μέλιω τη ρώτησε:

— Έ! πώς πάει λοιπόν τό καινούριο κοττέτο;

— Άχ, κυρία Μέλιω μου, της άποκρίθηκε ή Φλώρα. Τέλειωσε κ' αυτό, σαν τό άλλο: κακή—κακώς!

— Πώς; σου ψόφησαν;

— Όχι, έσην που να ζαϊνοταρι! Μά και τά έξη, τά καταραμένα, βγήσαν κοκορία!

— Και τά έξη, καμμένη; άπόρσιε και λυπήθηκε ή κυρία Μέλιω.

— Άμ με την τύχη που έχω έγώ, άποκρίθηκε ή Φλώρα, και δόδεκα ν' άγόραζε, τά όλα θά είχε. Χωρίς τύχη, τίποτε δεν μπορεί να κάμη ο φτωχός. Ούτε κοττέτο! (1932)

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Η ΡΗΤΟΡΙΚΗ ΔΕΙΝΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Ένα μέγα μέρος της φήμης του ως πολιτικού οήτορος, ο περιφημος Τίγρις, ο Γεώργιος Κλεμανσό, τό χροιστοσε... στον Παρισινό λαογυλόγο Πισαριέ. Ο επιστήμων αυτός κατώφθασε, με τίς επανειλημμένες του θεραπευτικές έπεμβάσεις, να δυναμώσει τίς φωνητικές χορδές του μεγάλου πολιτικού, σέ σημείο που ή άδύνατη και άτονη φωνή του να έξελεχθή σιγά—σιγά και να γίνη βαρεία, βροντοώδης και καθαρή.

ΑΝΑΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Όποιος πίνει κρασί και δεν τό πληρώνει, μεθαίε δύο φορές.

— Με τά γινικά λόγια μπορείς να ξετριπώσης και τό φειδι άπ' τη φαληά του.

— Ή πληγές των βελών γατρειούνται, ή πληγές των λόγων δεν γατρειούνται.

— Και μυμήγκα αν είναι ο έχθρός σου, να τον λογαριάζης σαν άνθρωπο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

Μιά έξαιρετικά ένδιαφέρουσα έρευνα του «Μπουκέτου».

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΔΙΑΣΧΙΣΗ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΪΚΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΙΣ ΜΕΤΑΜΕΣΟΝΥΚΤΙΕΣ ΩΡΕΣ, ΧΩΡΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ ΚΙ' ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ;

Μια τολμηρή «έκστρατεία» της έκλεκτής συνεργατίας μας δεσποινίδος Άνζέλ Βιδάλη.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Άπρόεπτα έπεισόδια, παρεξηγήσεις και γκάφες.

Ή πρωτοτυπώτερη δημοσιογραφική καμπάνια.